

007. I DE FONS, EL MAR

12/11/05

Tot és irreal, com un somni. Asseguda a la terrassa, amb la mirada perduda a l'horitzó, contemplo el mar. Avui està revoltat i les ones que espeteguen a la platja sembla que em vulguin dur algun missatge. Tot està confós. Les imatges, que s'amunteguen, envoltades d'una boira espessa, són difícils d'identificar, la trucada d'emergències, les sirenes, els cossos, el taüt, l'església, el cementiri, els plors, els crits, les llàgrimes, els vestits negres i les ulleres fosques, tot està velat. Estic convençuda que arribaràs d'un moment a l'altre, espero sentir el soroll de les claus al pany i em poso d'esquena perquè em puguis sorprendre quan arribis, com fas sovint.

14/11/05

Ja fa tres dies que no sé res de tu. No surto de casa per por de que arribis i no m'hi trobis. No em volen deixar sola, sempre m'hi he quedat sola quan ell està de viatge, els hi dic, però no em fan cas. Segueixo contemplant el mar. Diuen que aquest cop és diferent, que m'haig de fer a la idea de que no tornaràs, jo els hi contesto que estan bojos, ell sempre torna. Al teu armari no hi trobo a faltar res, la maleta és al seu lloc, fins i tot el raspall de les dents és al bany. Em neguitejo mentre segueixo esperant.

10/12/2005

El mar que veig des de casa és l'únic consol. No vull anar al carrer. Em molesta la gent. No vull veure ningú. Ara ja sé que no tornaràs. La melangia em posseeix i acabo fent el què fins ara he intentat defugir. Agafó el darrer àlbum dels nostres records. Miro la fotografia una altra vegada. Tu estàs al balcó i em mires somrient i de fons, el blau del mar que m'apropa a l'infinit. M'envaeix un

sentiment que sembla que em vulgui arrossegar fins al fons de l'oceà, ara mateix em deixaria endur per la seva força obscura i tenebrosa. Escolto la teva veu a cau d'orella, sense sentir-la, oloro el teu flaire en la llunyania, el tacte de les teves mans m'acarona sense tocar-me, sento el teu alè a frec, mar endins, veig la teva cara sense rostre. Desitjo amb un desig inabastable, espero sabent que m'abocaré al desesper. No vull oblidar, però el record em fa mal. L'eco persistent del telèfon em treu de l'abstracció, és la meva germana i les seves paraules de consol acaben tenint un efecte guaridor. Quan penjo l'auricular el meu estat d'ànim ha canviat completament. La melangia dona pas al record d'aquell viatge meravellós. Va ser un trajecte llarg. Quan vam arribar al poble, la lluna ja feia estona que il·luminava els carrers i les cases. L'hotel estava situat al cim d'un turó davant del mar, banyat en aquelles hores per un sender de llum que feia un intent inútil per encalçar la lluna. Malgrat l'esgotament del viatge, aquella nit ens lliuràrem a l'escalfor del desig. La teva boca, la teva pell, l'olor penetrant del teu cos em posseïren. Dolçament resseguíem cada racó, la tebió humida, estremint els nostres sentits. I com a únic testimoni del nostre deler, el mar, que amb la seva remor compassava el desig, acoloria la nostra cambra en el reflex de la lluna i bressolava les hores d'insomni fins a la matinada. Va ser una nit molt llarga, ens resistíem a deslliurar-nos a la llum de l'alba com intuïnt-ne una existència efímera. El goig em posseï com una empremta inesborrable. I avui, amb la memòria fresca torno a sentir el mar que batega amb força en aquesta nit de tempesta i amb el seu bram recupera la teva petjada.

19/12/05

Avui he tornat a trepitjar el mar, no ho feia d'ençà de la teva mort. En un dia clar, diàfan, mentre passejo per la sorra tèbia, acaronada per la remor de les ones, la melangia s'obre pas. Algú altre solitari, amb el seu caminar lent mira de foragitar els seus temors o com jo, convoca el poder de la nostàlgia. Enyoro la teva presència, barreja d'olors i de sabors, el gust de la sal sobre els teus llavis, el perfum de la teva pell embolcallant-me, el contacte amb el teu cos nu dins de l'aigua, sentiments que evoquen els anys que hem passat junts. Però la vida, que de diferents formes s'endevina al meu voltant, omple d'esperança la buidor de l'absència. El record es perd en la memòria.

10/07/2006

Nit de focs artificials.

Des del veler veig tot de puntets damunt la sorra, tothom s'hi aplega atapeït en aquesta nit calorosa. Enguany m'han convidat a veure els focs des d'una altra perspectiva. Després dels tres esclafits de sortida comença l'espectacle. El fulgor de llum i color em corona i l'espetec estaborneix els sentits. Enmig del mar contemplo la foscor que em rodeja, el negre profund contrasta amb la paleta de colors en què s'ha convertit el cel, com si un pintor destre anés traçant els dibuixos. Rojos, daurats, verds, grocs, malva, es van succeint, inventant mil formes. El conjunt de tonalitats sobre el llenç infinit, com si d'una pintura impressionista es tractés, deix veure l'esbós d'una realitat que es fa fonedissa un instant després.

02/01/2007

Caminar per la platja quan el sol fuig de nosaltres i omple el cel de pinzellades de colors, és un dels plaers més grans per mi. Aquesta tarda és

especialment plàcida, ni un bri d'aire enterboleix el meu relaxament. La pau que sempre m'ha inspirat el mar espanta els fantasmes que em ronden, miro de no pensar, de fugir de la melangia, les llargues passejades amb tu són encara massa fresques a la meva memòria. El mar és el bàlsam que cura les meves ferides.

24/12/07

Un altre Nadal sense tu. Aquesta nit he volgut tornar sola a la nostra casa, la primera que vam tenir. Era un niu acollidor i tendre, fet de moltes il·lusions. La visió del Mediterrani que abastava des del Port de Tarragona fins les primeres platges omplia els nostres dies. A trenc d'alba, contemplàvem embadalits com la fosca es fonia pel naixement de la rojor que cada cop s'enfilava més amunt, com un globus suspès per un fil imaginari i omplia de colors la paret buida que ens feia de balconada. Gaudíem cada dia com un regal. He marxat a mitjanit, just quan les campanades de la catedral tocaven les dotze. He caminat una estona sota la pluja, que com un pessigolleig queia sobre mi, pels carrerons de la Part Alta. Ho faig molt sovint, sobre tot de nit. Em dóna molta pau. És com si la història, en la seva antiguitat m'acompanyés per dir-me allò que tant sovint he sentit darrerament, que el temps ho cura tot. I potser és veritat, cura les ferides però no fa perdre la memòria i això és bo. Torno a casa per celebrar el Nadal amb la família, ara ja sóc capaç d'encaixar-ho.

26/6/08

Demà et duré flors i la nostra serà una trobada incerta. Et portaré un regal, l'escuma d'un mar embravit dins d'un cargol de mar perquè no et puc dur un tros del que jo sento per tu. Així tindràs per sempre els sons del meu amor atrapats en un bocí de platja.

